

РОЗДІЛ 1

Тейлор

Усі, хто колись називали мене дешевкою...

Як я вам *тепер*, придурки?

Лише після того, як роками рахувала копійки та вишукувала, на чому заощадити, я змогла дозволити собі цей справді розкішний будиночок на пляжі на цілих шість днів — і це на зарплату вчительки другого класу. Ця сліпучо-біла перлина із сяйливими вікнами стоїть просто на узбережжі Кейп-Коду й може похвалитися терасою уздовж двох стін і доріжкою, що веде прямо до напівприватного пляжу. У мене вже пальці на ногах стискаються в очікуванні, коли я уявляю, як вони тонути будуть у піску, доки сонце Нової Англії¹ смажитиме мою шкіру. А що *найважливіше* — це те, що мій молодший брат, змінивши картину, зможе загоїти своє розбите серце.

Однією рукою котячи свою валізу, а в іншій тримаючи ключ від будинку, я, готова вже встромити його в замок, озираюся через плече й бачу, як на вродливе хлоп'яче обличчя Джуда повертається життя.

¹ Нова Англія (англ. *New England*) — північно-східний регіон у США, що межує з Атлантичним океаном, Канадою та штатом Нью-Йорк. — Тут і далі прим. пер.

— Трясця, Тейлор. Схоже, те, що я розірвав твою серветку навпіл, було того варте.

— Ціла серветка й не потрібна, якщо їсти досить охайно, — весело цвірінчу я у відповідь.

— Не сперечатимусь. Особливо тоді, коли ти забезпечила нам цей краєвид. — Джуд поправляє дошку для серфінгу під пахвою. — Отже, цей будинок комусь належить і цей хтось здає його в оренду? Уявити собі не можу того, хто не хотів би жити тут цілий рік.

— Ти не повіриш. Більшість будинків на цій вулиці здаються в оренду, — я киваю на майже такий самий дім на іншому боці вузької дороги — зі стінами в оббитті «під каміння» та пурпуровими гортензіями, що буяють у дворі. — Його я теж дивилася, але там немає ванни на лев'ячих лапах.

— Боже правий, — саркастично тягне він. — Та ми б там були, наче дикуни.

Я показую йому язика, зиркаючи через плече. Тоді зупиняюся перед вхідними дверима, засовую ключ у замок і обертаю його, хвилюючись усе більше й більше.

— Я просто хочу, щоб усе було досконало. Ти заслуговуєш на гарну відпустку, Джуде.

— А ти, Тей? — перепитує брат.

Але я вже вриваюся всередину і — о... О, так. Тут є все, обіцяне онлайн, — і значно більше. Панорамні вікна виходять на бурхливий Атлантичний океан — і з них видно схил пагорба з приморською травою і польовими квітами, що губиться у сапфіровій воді. Високі стелі з балками, камін, який умикається одним натисканням кнопки, великі затишні дивани й вишуканий декор у морському стилі. В повітрі навіть відчувається легкий запах чогось... не можу розпізнати, але щось у ньому точно є. А найкраще

те, що океан награв свій м'який саундтрек, який чутно скрізь у домі.

— Ти мені не відповіла, — протяжно каже Джуд, сперши свою дошку на стіну й тицяючи мене ліктем під ребра. — Ти не думаєш, що й *ти* теж заслуговуєш на кайфову відпустку? Рік занять у зумі з дітьми, що потайки грають у «Майнкрафт», вимкнувши камеру. Тоді наступний рік з іще одним класом, з яким ви охопили матеріал одразу за два роки. Та ти вже напрацювалася на навколосвітню подорож.

Гадаю, я таки справді заслужила цю відпустку. І я *точно* кайфуватиму. Але мені значно важливіше подбати про гарне дозвілля для Джуда. Адже він мій молодший брат, і це моя робота — піклуватися про нього. Так було завжди, із самого нашого дитинства.

— Забула спитати: ти останнім часом не чув щось від тата чи мами? — Щоразу, запитуючи про це, я затамовую подих. — Вони були в Болівії, коли я востаннє з ними розмовляла.

— Думаю, вони й досі там. Небезпека заворушень не зникає, тож вони звільняють національний музей — про всяк випадок.

Наші батьки мають найнезвичайнішу професію — принаймні такою вона видавалася, коли ми ще вчилися у школі. Офіційно вони археологи, але це слово звучить значно нудніше, ніж те, що вони роблять насправді: наприклад, іноземні уряди наймають їх для захисту і збереження витворів мистецтва під час громадянських заворушень, коли є ймовірність знищення тих безцінних скарбів. Коли батьки розповідали про це, приходячи колись на дні професій до мене у клас, то обов'язково якась дитина з першого ряду викрикувала:

— То ви наче Індіана Джонс.

І вони, вже готові до такого порівняння, синхронно вигукнули:

— Змії! Чому це завжди мають бути змії?²

Такі дивовижні люди.

Просто я не дуже добре з ними знайома.

Але вони подарували мені найбільший скарб у моєму житті — і зараз він, у фланелевій сорочці та біркенштоках, розкинувся на найближчому до нього диванчику, як зазвичай і робить, почуваячись ніби вдома, де б не опинився.

— Ти займеш найбільшу кімнату, добре? — позіхає Джуд, проводячи засмаглими пальцями по скуйовдженому темно-русявому волоссю. Коли я починаю сперечатися, він вдає, ніби застібає собі рота на блискавку, показуючи, щоб я замовкла. — Це не обговорюється. Я взагалі нічого не зміг докинути до оплати. Тож усе найкраще — тобі.

— Але після того, що сталося з Бартоломеу...

Його обличчям пробігла тінь.

— Зі мною все гаразд. Можеш так не хвилюватися за мене.

— Хто сказав? — Я, втягуючи носом повітря, кочу валізу до кухні. Серйозно, що це так пахне? Схоже на ... ніби нещодавно на кухні готували велику вечерю і аромати часнику та спецій досі витають у повітрі. — Може, поспиш ...

Цієї ж миті мене перебиває його хропіння, і я ледь чутно сміюся. Мій брат міг би заснути навіть на крилі «боїнга» в польоті. Мені ж доводиться виконувати спеціальні вечірні ритуали: вправи на розтягування, пілінг, підбір бездоганного розташування подушки — все, щоб відвоювати

² Цитата з фільму «Індіана Джонс: У пошуках втраченого ковчега» (англ. *Indiana Jones and the Raiders of the Lost Ark*; 1981). Герой серії фільмів — археолог та шукач пригод Індіана Джонс — безстрашно долав безліч небезпек, але мав фобію щодо змії.

собі тих мізерних чотири години сну. Хоча, можливо, тут мене заколихуватимуть хвилі. Буду сподіватися.

Сповнена надії, зітхаю і розправляю плечі. Беруся за ручку валізи, підхоплюю її, притискаючи до грудей, а тоді мої зручні вчительські кросівки несуть мене сходами нагору. Ця ванна на лев'ячих лапах кликала мене ще відтоді, як я побачила її в інтернеті — вона причаїлася на задньому плані однієї зі світлин. Не в центрі фото, як мало би бути. У моїй квартирі в Гартфорді, в штаті Коннектикут, є лише душова кабіна, тож я *марю* ваннами. Стежу в інстаграмі за кількома сторінками, присвяченими ритуалам розкішного купання — серед них є навіть повноцінні трапези в гарячій воді з бульбашками. Спагеті та фрикадельки — просто посеред піни. Я не впевнена, що дійду колись аж до такого, але поважаю цей ентузіазм.

Головна спальня велика й затишна, оформлена також у морській тематиці, у кремових, білих і світло-блакитних тонах. Коли ми приїхали, світило сонце, та тепер його затулили хмари — і стіни в кімнаті затемнені. Тихо. Так тихо. Ліжко запрошує мене подрімати, але ніщо, крім хіба попередження про ураган, не завадить мені спершу прийняти ванну, про яку я мріяла кілька тижнів.

Я заходжу до ванної кімнати й навіть не намагаюся стримати захопливий вереск, коли бачу омріяний засіб для купелі під дальньою стіною, просто на тлі панорамного вікна. Залишивши валізу за дверима, скидаю черевики. По спині в мене мурахи біжать від захоплення... Щоправда... Невже той їдкий запах чутно аж на другому поверсі? Хіба не дивно? Можливо, попередній орендар був із *тих* людей, що їдять у ванні, й щось тут випадково залишилося та зіпсувалося?

Гм. Усе інше в будинку просто бездоганно. А от із запахом щось не так.

Певно, десь у стіні завалялася дохла миша чи щур — але я не дозволю, щоб це завадило нам чудово провести тут час. Просто зателефоную власнику й попрошу викликати службу боротьби зі шкідниками. Така-от невеличка плямка на яскравій картині нашої відпустки. Та це вирішується за одну мить. Джуду навіть не доведеться прокидатися.

Від дальньої стіни мене й далі вабить ванна на ніжках, і я вже майже чую білий шум, із яким у неї набиратиметься вода. Вже майже бачу, як пара підійматиметься клубками і як від неї пітнітиме шибка. Можливо, я все ж можу скоренько прийняти ванну, перш ніж дзвонити власникові щодо того запаху?

Щоб перевірити, зачиняю двері до ванної — і сморід значно притуплюється.

Все-таки я скупаюся.

Пританцьовуючи, йду до ванни, відкриваю на повну силу кран із гарячою водою і зітхаю, дивлячись крізь вікно на майже безлюдний пляж. Найімовірніше, зараз усі вдома, оговтуються після четвертого липня³, яке було лише вчора. Орендна плата після четвертого значно нижча, та й йому страшенно популярному брату треба було сходити аж на кілька шашликів протягом цих довгих вихідних, тож приїхати п'ятого — у вівторок — виявилось чудовим варіантом для нас обох.

Набравши пів ванни, я хутенько повертаюся до спальні, роздягаюся й охайно розкладаю свій одяг на ліжку. Щойно офіційно розпакуюся — він опиниться в дорожньому кошику для брудних речей. Затамувавши подих, щоб не чути того запаху, я вже рушаю назад до ванної, коли мені

³ 4 липня — День незалежності США. У цей день американці мають вихідний, який зазвичай активно проводять, святкуючи з друзями й рідними.